

De Zoon en de zijnen

door: Kris Tavernier

'(...) daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen'

Hebreeën 2:11

In Hebreeën 1 wordt de verheven positie van de Heer Jezus Christus, de Zoon van God, beschreven. Centraal staat dat Hij de hoogste plaats heeft, de uitnemendste naam, boven mensen en engelen. Niemand is als Hij en niemand kan met Hem vergeleken worden. Zijn goddelijke en hemelse heerlijkheid is het grote onderwerp van Hebreeën 1. Hebreeën 2 verlegt de aandacht van het hemelse tafereel naar het aardse tafereel. Waar het in hoofdstuk 1 erover ging dat Hij aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge is gaan zitten (1:3), gaat het in Hebreeën 2 over het toekomstige aardrijk dat God aan Hem, de Zoon des mensen, heeft onderworpen (2:5). Het mag duidelijk zijn dat Hij ook daar de hoogste, de eerste plaats inneemt.

Hebreeën 2 maakt echter duidelijk dat Hij de zijnen als zijn medegenoten daarin laat delen. In Hebreeën 1 zien we de hoog verheven positie van de Zoon, de Heer Jezus Christus. In Hebreeën 2 zien we dat diezelfde Heer Zich aan het hoofd stelt van een gezelschap van mensen, de zijnen. Wij mogen delen in alles wat Hij als Mens verworven heeft, want Hij heeft het ook voor ons verworven. Hij is het Hoofd, wij zijn de zijnen, degenen die Hij zijn broeders noemt (vs. 11, 12, 17). Welk een innige verbondenheid toont dit aan: 'broeders' van de Heer Jezus! Dit is een moeilijk punt: Hij is en blijft altijd die ene, die unieke Persoon en anderzijds verbindt Hij Zichzelf innig met ons. Dat is pure genade.

Het toekomstige aardrijk

De zichtbare manifestatie van de Zoon des mensen zal plaatsvinden tijdens het toekomstige rijk, dat op deze aarde zal gevestigd worden. Het is het rijk van de Heer Jezus Christus, de Messias, ook wel bekend als het duizendjarig vreedrijk (Op. 20:1-6). Hij zal als Koning komen om zijn koningschap in het toekomstige aardrijk te vestigen (Op. 19:11-16). Onder zijn beheer zal de schepping weer rust vinden. Als de Zoon des mensen is Christus de Erfgenaam van alles wat God voor de mensen voorzien had. Nu is deze aarde verdorven, maar Christus zal ze weer reinigen. De aarde zucht nu in barensood, maar Christus zal haar bevrijden (vgl.

Rom. 8:19-22). De heerser van het huidige aardrijk is de satan (met de zijnen), in het toekomstige aardrijk zal het de Heer Jezus Christus (met de zijnen) zijn. De wolf zal weer rusten bij het schaap, de panter bij het bokje, enz., en het kind zal zijn hand steken in het nest van een giftige slang (Jes. 11:6-8). De aarde wordt hersteld (vgl. Ps. 8:7), en de Koning richt zijn koninkrijk op. De schrijver van Hebreeën spreekt in hoofdstuk 2 over *die* tijd.

Zoals gezegd maakt Hebreeën 2 duidelijk dat de Heer Jezus tevens het Hoofd is van een gezelschap van verlost. Ook dat zal zichtbaar worden bij de oprichting van het koninkrijk, wanneer Hij komt met al de zijnen en met zijn heilige engelen (zie Zach. 14:5; Kol. 3:4; 2 Tess. 1:10; Op. 19:14). Bij 'de zijnen' in Hebreeën 2 dienen we te denken aan de gelovigen van de Gemeente. Het is namelijk pas ná zijn opstanding dat Hij spreekt over mensen als zijn 'broeders' (Joh. 20:17). Dat de gelovigen van het Oude Testament en de gelovigen van ná de opname van de gemeente ook een heerlijk deel hebben, is vanzelfsprekend: zij zijn immers ook aanwezig bij de wederkomst en de regering van de Heer Jezus. Maar hier in Hebreeën 2 wordt dit buiten beschouwing gelaten.

Zeven oudtestamentische typen (vs. 6-17)

In zeven typen uit het Oude Testament kunnen wij hier iets herkennen van het hoofdschap van de Heer Jezus over de zijnen. Zeven personen, die stuk voor stuk als hoofden hebben gefunctioneerd en daardoor verwijzen naar hét Hoofd. Zij waren slechts typen, de Heer Jezus is de volle werkelijkheid.

Adam (vs. 6-7) is de eerste persoon die wij kunnen herkennen. Hij was de kroon van de schepping en daardoor het hoofd ervan. De mens was bedoeld om naar Gods beeld en gelijkenis te midden van de schepping te functioneren (Gen. 1:26). Door de zondeval is dat teloor gegaan. In Psalm 8, die wordt geciteerd in Hebreeën 2:6-8a, beschouwt David de mens als klein en nietig. Maar de schrijver van Hebreeën ziet op de Mensenzoon, die wel heeft

voldaan aan het mens-zijn zoals God dat bedoeld had. Dan is Hij niet klein, maar met eer en heerlijkheid gekroond te midden van de schepping, terwijl alle dingen onder Hem zijn. Als de Mensenzoon heeft Hij alles verworven wat God voor de mensen bedoeld had.

Salomo (vs. 8-9) kunnen wij als tweede type beschouwen. In deze verzen vinden we uitdrukkelijk dat alles onderworpen is aan Hem die met eer en heerlijkheid gekroond is, niets uitgezonderd. Ja, Christus is een korte tijd minder dan de engelen gemaakt vanwege de weg van vernedering die Hij moest gaan. Maar dat is voorbij, nu troont Hij boven alles en iedereen uit als de Koning (1:8). Salomo was een koning, die met eer en heerlijkheid was gekroond zoals niemand anders (1 Kron. 29:25; 2 Kron. 1:12). Het bezoek van de koningin van Seba was een treffend bewijs van de heerlijkheid en de eer van koning Salomo (1 Kon. 10:1-13; 2 Kron. 9:1-12), die tot ver buiten zijn eigen grondgebied reikte. Maar de Koning der koningen, Degene die meer is dan Salomo, bezit nog veel grotere eer en heerlijkheid (Matt. 12:42; Luc. 11:31). In het komende aardrijk zal het voor iedereen zichtbaar zijn dat Hij de absolute Vorst is. Dan zullen de koningen en de volken hun heerlijkheid tot Hem brengen in zijn woonplaats, het nieuwe Jeruzalem (Op. 21:24-26). Wij zien Hem nu dus reeds met eer en heerlijkheid gekroond, maar wij hebben de belofte dat wij straks met Hem als koningen zullen heersen. Hij als de Koning, het Hoofd, en wij heersend met Hem.

Jozua (vs. 10) is de derde persoon die wij kunnen herkennen in dit hoofdstuk. Jozua was de leidsman die het volk in het beloofde land mocht brengen. De Heer Jezus echter is de overste Leidsman van onze behoudenis, die ons invoert in de opstandingswereld. God zal uiteindelijk alles nieuw maken, de Geest zal zijn herscheppend werk doen. De Heer Jezus is de eerste, het Hoofd, in de opstandingswereld (1 Kor. 15:20; Rom. 8:11). Wij hebben de eerstelingen van de Geest, de eerste vruchten van zijn herscheppend werk (Rom. 8:23; Hebr. 12:23; Jak. 1:18). Daarom zuchten wij nu nog en verlangen naar de verlossing van ons lichaam, want dan zal ook dat deel krijgen aan de opstandingswereld (Fil. 3:21; 1 Kor. 15:53-54; 2 Kor. 5:2-4).

Aäron (vs. 11, 17) is het vierde type. Aäron was het hoofd van de priesterfamilie. Christus is de ware Aäron, de Bedienaar in Gods heiligdom (Hebr. 8:2). Hij is zelfs nog veel meer dan Aäron, want Hij is Priester tot in eeuwigheid naar de ordening van Melchisedek (Hebr. 5:6). Hij is ons voorgegaan in het heiligdom en Hij vertegenwoordigt ons daar (Hebr. 9:24). Wij mogen als priesters (1 Petr. 2:5,9) dankzij Hem, de grote Priester (Hebr. 10:21), het heiligdom binnengaan om priesterdienst te doen (Hebr. 10:19;

vgl. 1 Petr. 2:5). Christus is het Hoofd van de priesterlijke familie volgens de nieuwe priesterorde.

Mozes (vs. 12a, 14-15) is het vijfde type dat we hier tegenkomen. Mozes is de man, die de naam van God aan zijn broeders bekend maakte (Ex. 3:13-14; 6:1-7). Zijn broeders leefden in de slavernij van Egypte (beeld van de wereld) en de farao (beeld van de satan). Hij heeft zich met hen vereenzelvigd (Hebr. 11:25), om hen daarna te verlossen uit hun situatie. Mozes was de man, die God mocht openbaren aan de Israëlieten en Zijn verlossing mocht aankondigen. Daar waar de naam van God geopenbaard wordt, wordt ook verlossing verkondigd. De ware Mozes is ook naar ons toegekomen, en wel om de naam van zijn *Vader* te openbaren (Joh. 1:18; 17:6). Hij is mens geworden om ons te verlossen en ons het heil van God te brengen. Hij, die de afdruk van Gods wezen is, de uitstraling van zijn heerlijkheid (Hebr. 1:3), het beeld van de onzichtbare God (2 Kor. 4:4; Kol. 1:15). Hij is het kanaal van de openbaring van God.

David (vs. 12b) is de man, die wij kennen als de grote zanger van God. Talrijke psalmen getuigen daarvan. Hij ging zijn volk voor in de lofzang, dichtte en componeerde. Hier is het echter de Heer Jezus Zelf, die de lofzang aanheft (Hebr. 2:12). En door Hem brengen wij lofoffers aan God (Hebr. 13:15). Hij is de Koorleider, het Hoofd van allen die God prijzen. Maar breder: het was zijn lust om de Vader te verheerlijken. Hij heeft ons getoond hoe dat kan en roept ons op dat ook te doen (Matt. 5:16).

Abraham (vs. 13) is de laatste, die wij kunnen herkennen. Abraham is het hoofd van de familie van het geloof. De Heer Jezus Christus is het ware Hoofd van allen die God geloven en hun vertrouwen op Hem stellen. Hijzelf heeft tijdens zijn leven op aarde getoond wat het betekent om vertrouwend Gods weg te gaan, ziende op de vreugde die voor Hem lag, zelfs tot in de dood. Hij zegt: 'Ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft'. Het gaat hier in Hebr. 2 om de Gemeente, waarvan Hij het Hoofd is (Ef. 1:22; 4:15; 5:23, Kol. 1:17-18).

In afwachting van ... (Hebr. 2:1,18)

Vers 1 en vers 18 zijn respectievelijk het eerste en het laatste vers van dit hoofdstuk. In vers 1 krijgen wij de oproep om aandacht te schenken aan hetgeen wij gehoord hebben en niet af te drijven. Het gehoorde is het heil, dat allereerst door de Heer Jezus Zelf verkondigd is en dan verder doorgegeven is (vs. 3). In het kader van Hebr. 2 betreft dit heil de oprichting van het toekomstige aardrijk en het deelhebben daaraan (vs. 5). 'Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon

in het koninkrijk van hun Vader' (Matt. 13:43). Als hun Hoofd straalt de Heer Jezus Zelf uiteraard als de Zon der gerechtigheid (Mal. 4:2; vgl. Matt. 17:2).

In vers 18 krijgen wij de vertroosting dat de Heer Jezus ons te hulp komt, zolang wij ons nog bevinden in het huidige aardrijk, waarvan de satan de overste is. De boze verzoekt ons, omdat hij niet wil dat er tijdens zijn huidige heerschappij iets gezien wordt van het

koninkrijk van Christus. Het koninkrijk is nu reeds verborgen aanwezig door middel van de discipelen van de Koning. Dezen zijn dan ook het voorwerp van zijn verzoeken om hen ten val te brengen. Het gevaar bestaat dan ook dat wij zouden 'afdrijven' (vs. 1). Misschien is het wel daarom dat deze brief met twee indrukwekkende hoofdstukken begint, die ons moed moeten geven?

Oorsprong: [KT 03-07-2007](#)

© Oude Sporen 2007